

nings-Ansvar. Dette er ikke noget Tilbagestrid, men kun en Hævdelse af de faste hvide Væsenmærker, som det økonomiske Samliv kræver, lige over for en Stræben efter at udviste dem ved allehaande Overgangstilstande, som i en betænkkelig Grad har gjort sig gældende til Skade for den personelle Kredit.

I øvrigt skal blot fastholdes, at selv om Erhververen, der kender den uregistrerede Retshandling, ikke maatte findes strafferetlig skyldig, vil dog Afhænderen ikke kunne undgaa at anses som Lovens Overtræder, og deri vil der under alle Omstændigheder have en Betryggelse mod Misbrug af den mulige Mellemtid mellem Retshandlingen og dens Registrering til allehaande Afhændelser og Pantstættelser, selv om nogen vilde indlade sig paa slige Erhvervelser.

Til § 50.

Kommissionen finder ikke, at denne Paragrafs Hovedregel trænger til nogen videre Begrundelse end den, der alt for Adkomstbrevets Vedkommende er fremsat ovenfor Sp. 3422 ff. Undtagelsen i Paragrafens Slutning, hvorefter ved Afhændelse af Skib eller Skibspart det Pantebrev, som Køberen har udstedt for skyldig Købesum, naar det registreres samtidig med Adkomstbrevet, gaar foran andre af Køberen stiftede Hæftelser paa Skib eller Skibspart, selv om de maatte blive registrerede samtidig med Pantebrevet for Købesummen, har vistnok tilstrækkelig Gjennemsel i den Betragtning, at vedkommende Formuegenstand kun er kommen ind i Erhververens Eje med den derpaa lagte Hæftelse, saa at han i Virkeligheden aldrig har ejet mere end Overskuddet af dens Værdi udover Pantebestættelsen, og andet og mere bør det derfor heller ikke staa i hans Magt at pantstætte.

Til § 51.

Solovforslagets § 3 indskrænker sig til at give den Forskrist, at Retshandler om Ejendomsret og Panteret i registreringspligtigt Skib eller i Part af saadant Skib for at have Gyldighed som saadanne maa være indtegnede paa Skibets Bladside i Skibsregistret, overensstemmende med de Regler, som ved særlig Lov bestemmes.

Da der altjaa kun er krævet Registrering af Ejendomsret og Panteret, ikke af andre Arter af rent private Rettigheder, har Registreringsloven ogsaa indskrænket sit Raadbud til de nævnte Rettigheder; jfr. derimod norsk Udcast Sp. 15. Men den uundgaaelige Følge heraf er da den, at der i Lovforslaget maa findes en Regel om, hvor-

vidt andre Rettigheder end de nævnte kunne stiftes, og i hvilket Forhold de uregistrerede Rettigheder staa til de registrerede. I saa Henseende er det da formentlig indlysende, at hvis ikke hele Fordelen ved Offentliggørelses-Grundsætningens Gennemførelse ved Retserhvervelser i Skibe og Skibsparter skal gaa tabt, saa maa de registrerede Rettigheder med den foran ved § 46 omtalte Undtagelse give et ubetinget Fortrin for alle ikke registrerede, for saa vidt disse ere stiftede ad viljesbestemt Vej, hvorimod retsbestemte, f. Eks. Tilbageholdelsesretten, hævde deres Plads uden Hensyn til Registreringen, ligesom Reglen ogsaa kun gælder i Henseende til private, ikke derimod i Henseende til offentlige Rettigheder, f. Eks. Panteret i Skib for offentlige Afgifter; jfr. Lov om Told- og Skibsafgifter 4. Juli 1863 § 57.

Sætningen kan saa praktisk Betydning, naar f. Eks. et pantat Skib er overdraget til Brug, saaledes at Brugeren benytter det mod en Afgift til Fragtfart for egen Regning. En saadan Overdragelse til Brug vil kun kunne foregaa med den Indskrænkning, at Brugeren maa vige, for saa vidt det udkræves til Fyldestgørelse af en Panteret, der er eller maatte blive stiftet i Skib eller Skibspart. Vel vil Brugeren kunne have Ejerens Forskrivning paa, at han ikke vil stifte nogen Panteret i Skibet, men en slig Forskrivning kan ikke registreres, da Lovforslaget udtømmende angiver Registreringsemnerne, og den kan derfor kun skabe en personlig Forpligtelse for Udstederen. En saadan Begrænsning af den almindelige Udgang til tinglige Rettigheders Stiftelse har man i Skibskreditens Interesse anset for nødvendig.

Til § 52.

Denne Paragraf indeholder en Gennemførelse med Hensyn til Skibe og Skibsparter af en lignende Sætning som den, der opstilles i Bl. 10 April 1841 § 1, hvorefter Umhyndiggørelses-Beslutninger skulle være tinglæste ved den eller de faste Ejendommers Bærning, som den umhyndiggjorte Person ejer. Derfor kræves ogsaa her Registrering af Umhyndiggørelsen. Naar der tillige i denne Paragraf er udtalt den Opfattelse af Registreringens Betydning, at den ikke er en forpligtende Kundgørelsesform, men kun en lovhemlet Kundgørelsesmaade, hvis Afavn kan erstattes ved andre Meddelelser, saa er dette en Følge af, at denne Opfattelse er udtalt positivt i Bl. 10. April 1841 § 4 i Henseende til den der befalede Kundgørelse af Umhyndiggørelsen, og Kommissionen har derfor heller ikke drøftet sig til at fastholde